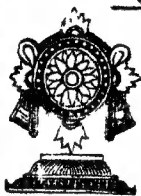

VIII. 73

ஸ்ரீயைநம :

ஸ்ரீஸ்தல சயந பாப்ரஹ்மணேநம :

ஸ்ரீப்ராஹ்மாண்ட புராணம்

சேஷத்திரகாண்டத்தில் அகஸ்தியஸுத

ஸம்வாதமான

(மஹாபலிபுரமேன வழங்கும்)

மல்லாபுரகேஷத்திரத்தின்

மஹா தீமிய சுருக்கம்.

நீருமை சங்கபுரம்

ந. கை. வரதாசாரியர்

சுவாமிகளால்

ஸம்ஸ்கிருதத்தினின்று தமிழில்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

S. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை, S. பரகராம பிள்ளை

இவர்களால் தங்கள்

சேன்னை, பெயிளி அண்டு கோ.,

அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,

க. இராஜகோபாலாசாரி சுவாமிகளுக்கு

தயிங்கரியார்த்தமாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

1905

உ. வே. சாமிநாதன்

அடையாறு, சென்னை-20.

பாண்டி, காஞ்சி
நி. ந. இ. திப்பாய் பாண்டியர்
அமைச்சர்

அம்மன்

శ్రీనాథమః

శ్రీసతలతదన పరపర్యం నేనమః

మల్లాపర సతలపరాణశ్రుతమ్.

అన్వయమామన పాయవచో వశః ప్రితి
ఆరాధ్యమానమమృతై మమసంపదస్తాత్ ।
తద్వై సర్వశరణాల్లల్యై యి
మల్లాపరేవిజయ అమునిభాగ్యభూమౌ ॥

సోత్పంగులం మమపరివేశభావ్యం
ఆస్మదాధిమపనీక మయహసాం ।
నిత్యం దున్నతయోధరమంబసూప్తః
కన్యద్విభాతుహృదయేకిటిసార్వభౌమః ॥

ఆరాన్నిరీక్ష చిదచిత్పలమంబుజాక్షం
తంసర్వభాగ్య మతి సూన్నివనూ క్షిప్ర్యః ।
జ్ఞానప్రదీపహతిచిత్రితమోవిశేష
స్తంభూతియో నమహంకలయేగ దాంశం ॥

శ్రీరంగలక్ష్మణముని శరణం ప్రాప్య
శ్రీశైలశంఖపురరాఘవనూరినూనః ।
మల్లాపరస్థలవిశేషపురాణసారాన్
వృక్షీకరోపవదస్సుధియాం ప్రసాదాత్ ॥

புராணம் பம்.

— — — — —

ஸ்ரீயம்பதியம், அவாப்த ஸமஸ்தகாமநாயம். ஸமஸ்த கல்
யாணகுணம், யமிருக்கி, ஸ்ரீமந்நாராயண ஹுடைய தவ்யகல்
யாணகுணங்களை உடையது. அவ்விஷயமாகப் புகழ்ந்து
சொல்லுகிற அனேகப் பிராமணர்கள் முன் ஒருகாலத்தில் கங்
கையினது உடையதென்றே சொல்லு ஸமவாதம் செய்கையில்,
சிலர் எம்மெருமானுக்குப் பாத வரீமயனது, ஸௌலப்யரில்லை
என்றும், சிலர் பரத்தவரும் ஸௌலப்யசுணமும் உண்டெ
ன்றும் சொல்லி வவாதப்பட்டார்கள். அத்தருணத்தில் தேவரி
வ்யான நாரதர் கங்கையல் நாரதரே கங்கவந்தார். அவரை
உபயவாதிகளுங்கூட, நாரதரே நீர் எல்லாவிஷயங்களிலும்
தெளிந்தவராகையால் எங்களுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸௌ
லப்யசுண விஷயமாக உண்டாயிருக்கிற சந்தேகத்தைத் தெரி
விக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கையில் அந்த நாரதர் ஸ்ரீமந்
நாராயணனுக்குப் பாதவமே உண்டு, ஸௌலப்யகுணரில்லை
என்று உறுதியாகச் சொல்லி, பாதவ ஸௌலப்யங்களிர
ண்டும் உண்டென்று வாதிக்கிற பிராமணர்களைத் திரஸ்காரம்
செய்துவிட்டு கங்கையில் நீராடப் படாகையில் கங்கையானது
குளிரந்தம, தெளிந்தம, ஆழந்தம், பிரவஹிப்பதை விட்டு
மிகவும உஷ்ணமாகியும், கலங்கியும், கணுக்க லளவு ஆழமுள்
ளதாகவும் காணப்பட்டது. நாரதர் அதைக்கண்டு இவ்வென்ன
விபரீதமென்று நினைத்து ஜலத்திலிறங்கி வருந்தி நீராடினார்.
உடனே அவருடைய ஹிருதயம் கலங்கிவிட்டது. அவர்
அனேகாலம் அருந்தவங்களைச் செய்தும், அக்கலக்கம் தெளிய
வில்லை. அதனால் நாரதர் பரிதபித்து ஸத்தியலோகத்தில்
தன் பிதாவாகிய சதூர்மர்களை வணங்கி தந்தையே! எனது
மனக்கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,

பிரமன் ஜ்ஞான திருட்டடியினால் இவரது மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, பிள்ளைய், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்பகுண விஷயமாக நீ செய்கிருக்கிற பாசவதாபசாரமே உனது மனக்கலக்கத்திற்கு காரணமாகிறது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியாய், ஜிகாரணபூசனாய், எல்லாவற்றிலும் வியாபித்து நிற்பவனாய், எட்டவொண்ணாதநிலமான ப்ரீவைகுண்டலோகத்தில் நித்தியருக்கும், முக்தர்களுக்கும் அநுபவிக்கத் தக்கவனாய், முக்தியையளிப்பவனாய், இப்படி எல்லாவற்றினாலும் தனக்கு ஸமமானவனும், மேலானவனும் இல்லாதபடி மேன்மைபைப் பெற்றிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஸௌலப்பகுணத்தினாலே திருப்பாற்கடலில் சாய்ந்த குளி, அடியார்களுடைய கூக்குரலுக்கு செவிகொடுத்துக் கொண்டும், பயிரிடுபவன் பயிரில் களை எடுப்பது போலே, தன்னை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு விரோதிகளான ராவண, சிசுபால, கம்ஸ, கைடபாதிகளை அழித்து சாதுக்களை ஸம்ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவும், தனது ஸ்வபாவத்தை விடாமலே அனேகம் அவதாரங்களைப் பண்ணியும், சேதனர்களுக்கு ஸகல பலன்களையும் தந்தருளுகிறான். நாரதரே ஸகலருக்கும் சரணமாகிவிற்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பரத்வமும், ஸௌலப்பயமும், ஸஹஜகுணங்களாகும், இவ்விருவகை குணங்களில் ஒன்றிராமல் போனாலும் எம்பெருமான் ஸர்வஸம்ரக்ஷகனாகான். இந்த ஸாரத்தை அவனையே ஸகலவிதகேசியாகப்பற்றின மஹான்களை அறிவார்கள் என்றும் இந்த ஸௌலப்பகுண விஷயமாக, பிரச்சனைசெய்த பார்வதி கேவிக்கு ஈசுவரன் உபதேசித்ததாய், பின்பு அக்ஸ்கியருக்கு குத பெனராணிகர் சொல்லியிருக்கிறதாய், பிரசித்தமாயிருக்கிற (ஹரிஸௌலப்பய பிரகாசகம்) என்னும் மல்லாபுர கோத்திரத்தின் ஸ்ரீமஹாத்மியத்தைக் கேட்டவாகில் உமது மனத்தெளியுமென்றும் சொல்லி இந்த ஸ்ரீமஹாத்மியத்தைப் பிரமாண்டபுராணத்தில் எட்டு அத்தியாயங்களால் பிரமன் நாரதருக்கு பின்வறுமாறு உபதேசித்தார்.

பூரீபுண்டரீகர் என்னும் ரிஷியானவர் சிறந்த பிராமண
 ராய், தபாந்தியாய், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை திவ்
 வியமான தாமரை மலர்களால் ஆராதிப்பதையே விரதமாகக்
 கொண்டவராய், பூரியிலுள்ள திவ்விய தேசங்களிற் சென்று
 அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்களை மஹா
 பக்தியுடன் ஆரதித்தக்சொண்டு வருகையில் கிழக்கு ஸமுத்
 திரத்தின் கரையிலுள்ள திவ்வியதேசங்களில் எம்பெருமானைத்
 தாமரை முதலிய அனேக விதங்களான புஷ்பங்களால் ஆரா
 தித்து வராஹசேத்திரமான திருவிடவெந்தைக்கு வந்து
 அந்த திவ்வியதேசத்தில் பூவராஹ ரூபியாய், இடது மடியில்
 பூமிப்பிராட்டியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கிற நித்தியகல்யாண
 பம்பெருமானை ஸேவித்து ஆரத்தித்து மஹா ஆநந்தத்துடன்
 அதற்கு தென் திசையில் மஹாரண்யத்தில் போகையில் இந்த
 ரிஷியானவர் அப்புதங்களான சுபசுருணங்களைக்கண்டு இந்த
 வனத்தில் பூரீய: பதியின் கருணையா லிப்பொழுதே, சிரேயஸ்
 ஸைப் பெறுவேன் என்று துணது திருவடிகளையே தியானி
 த்துக்கொண்டு வழியிலிருந்த ஒரு உத்தியானவனத்தைக்க
 ண்டி, பற்பல விருஷங்களாலும், நன்மணம் வீசுகின்ற ஹம
 எர் கொடிகளாலும், கதிரொளியு உட்புகாதபடி தழைந்துயர்
 ந்து குளிர்ந்த நிழலைத்தருகிற சந்தனவிருஷங்களாலும்,
 திவ்விய ஸரஸ்ஸுக்களாலும், ரமணியமாயிருக்கிற அந்த உத்
 தியானவனத்தில், விஷ்ணுசர்மாவென்கிற ஒரு பிராமணேத்த
 மன் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளையும், துளசிமணி நளி
 நாசு மாலிகளையும் அணிந்தவராய், எம்பெருமானைத் தியானி
 த்துக்கொண்டு தபோந்தியாய் விளங்க, அவை 'த் தண்டம்சமர்
 ப்பித்து அவர் கொடுத்த அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்களைப்
 பெற்று, விடைபெற்று, சற்று தெற்கே சென்று பாக்கையில்
 அனேகமாயிரம் பெற்றாழை மலர்களால் நிறைந்த ஒரு புஷ்
 கரிணியையும், அந்தக் கமலங்களி னின்றும் காற்றினால்
 மேலெழுந்து ஆகாயத்தில் சூரியோதயமானாற்போல் பளபள
 வென்று பிரகாசிக்கிற புஷ்பதுளிகளையும் கண்டு, அந்தப்

புஷ்கரிணியைக்கிட்டி, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம், இந்தப் புஷ்கரிணிபூனது மாநஸமென்று பிரசித்தமான பொய்கையினும் சிறந்திருக்கிறது, இதில் மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரமிதழ்க்களை யுடையனவாய், சுவர்ணமயங்கனாய், பரிமளத்தினாலே எல்லாருடைய மனதையும் வசப்படுத்தவனவாயிருக்கின்றன. இந்தப் புஷ்பங்கள் எல்லாவற்றையும் பறித்து எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று ஆநந்தபரவசராகி எழுந்து குதித்தார்.

அந்தத் தருணத்தில் பக்சபராதிநாளை எம்பெருமான் இந்தப் புண்டரீகரிஷியினுடைய ஜன்மசித்தமன, பக்திலிசேஷத்தினாலே பிரஸங்கமாய், இவரைச் சடக்கென அதுக்கிரஹிக்கத் திருவுள்ளமாய், இவருக்கென்று ஒரு அவதாரம் செய்து இவர் பக்தியுடன் பறிச்சிற இந்தப் புஷ்பங்களைச் சாற்றிக்கொள்ள சங்கடப்பித்தக்கொண்டு இவரை வேறு திருப்பதிகளுக்குப் போகாதபடி அப்பொழுது ஒரு ஸரீரிவாக்கினாலே தடுத்து திருப்பாற்கடலில் வந்து தம்மை இந்தப் புஷ்பங்களாலே ஆராதிக்கக்கடவீர் என்று நியமித்தார். திருப்பாற்கடலுக்கு வருவது இந்த ரிஷிக்கு அசாத்யியமாகையால் தாமே அவரிருக்குமிடத்திற்கு எழுந்தருளிப் பிரத்தியக்ஷமாகத் திருவுள்ளமிருந்தது.

இவ்வித ஆகாசவாசனைக்கேட்டு இப்படி தேவர்களும் புகழ்த்தருந்த பெறுமையைப்பெற்ற இந்தப் புஷ்பங்களை பூமியில் நமது பாக்கியத்தினால் பெற்றோமென்று மஹானந்தபரிதராய், க்ஷிராப்திராதனுக்கென்று அந்தப் புஷ்பங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் பறித்தார். அத்தருணத்தில் இவருடைய சமீபத்தில் பெரிதாகியிருக்கிற ஒரு முதலையானது நாக்கு அறுபட்டு மூடிச்சித்து மிதந்தது. அதைத் தையினால் மனமிரங்கிக் குளிரக் கட்டாகித்தார். பரமபாகவதரான இந்தப் புண்டரீகரிஷியின் கட்டாக்கிமையினாலே அந்த

முதலே மூர்ச்சை தெளிந்து முந்தின ஜனனத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறது. ஒ ரிஷ்யே! எனது குருவே! எனது ஆபத் பந்துவே! உமது கடாக்ஷத்தினால் எனக்கு சாபவிமோசனகாலம் வந்துவிட்டது என்று சொல்ல, ரிஷ்யானவர் ஆச்சரியப்பட்டு, உனது சரித்திரங்களையும் சாபகாரணத்தையும் சொல் என்றுகேட்க, முதலே சொல்லுகிறது.

பிரமரிஷ்யே! நான் முன் ஜன்மத்தில் மஹாராஜனாயும், மஹா தானங்களைச் செய்துகொண்டும், தருமத்தினால் பிரஜாபரிபாலனம் செய்துக்கொண்டும், மல்ல புரத்தில் வசித்தேன். அந்தப் பட்டணத்தில் எங்கள் குலதெய்வமாகிய பூவராஹப் பெருமானை என்முத்திரன் இப்பொழுது கூட ஆராதிக்கிறான் என்று சொல்லுகையில், புண்டரீகரிஷ்யானவர் அதின் வார்த்தையை நடுவில் நிறுத்தி அந்த மல்லாபுரம் என்கே யிருக்கிறது அதில் பூவராஹப்பெருமாள் எந்தக் காலத்தில் எந்த பாகவதனுக்கு பிரத்தியக்ஷமானார் அதைச் சொல்லென்று கேட்க

முநீந்திரரே, இந்தப் புஷ்கரிணிக்கு தெற்கில் ஒரு குரோசம் தூரத்தில் அந்த மல்லாபுரமிருக்கிறது, அது மஹாபுண்ணியநகரம், இரண்டு யோஜனை நிகளமும் அரை யோஜனை அகலமும் உடையதாய், சகல செல்வங்களாலும் நிறைந்து இந்திரலோகத்தை ஒத்திருக்கிறது. அதில் சகலசாஸ்திரங்களை யுங் கற்றுணர்ந்த பிராமணர்களும், அருந்தவ முனிவர்களும், சுதூங்கசேனைகளுடன் மஹாகுரர்களாயும், தார்மிகர்களாயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுமிருக்கிற அரசர்களும், மற்றும் சகல ஜனங்களும் மகிழ்ந்து வலிக்கின்றனர். கிரயவிக்ரயங்களுக்காக அந்த நகரத்தில் மற்றொரு தீவிலிருக்கிற விஷையுயர்ந்த வஸ்துக்கள் சமுத்திரவழியால் வந்து நிறைந்திருக்கின்றன. அந்த மல்லாபுரத்தை ஹரிப்பிரியன் என்கிற நான் பரிபாலனம் செய்தேன். இப்போது மல்லேசுவரன் என்று பிரசித்தனாய், தார்மிகனாயிருக்கிற சதானந்த னென்கிற அரசன் ஆளுகிறான்.

அவன் என்னுடைய புத்திரன். நீதியுடன் பிரஜைகளை ரக்ஷித்
கிருன், சிரத்தையுடன் சாஸ்திரவிதிகளைத் தவறாமல் பூவரா
ஹப்பெருமானை மூன்று காலங்களிலும் ஆராதிக்கிருன்.

அவ்விடத்தில் பூவராஹப்பெருமான் எழுந்தருளின புண்
ணியசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். இதை என் பெரியோர்
கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஞானப்பிரான் வைபவம்.

புண்டரீக ரிஷ்யே! என்வம்சத்தில் நெடுநாள்களுக்குமுன்
ஹரிசேகரசக்கிரவாத்தி என்று பிரசித்தஞான ஒரு அரசனிருந்
தான். அவன் தர்மிஷ்டன், ஸத்தியவாதி, விஷ்ணுபக்தன்,
பராக்கிரமத்தில் மாந்தாதர்வினும் சிறந்தவன், அவன் இதற்கு
வடக்கில் ஒருயோஜனை தூரத்திலிருக்கிற வராஹகேத்திரமான
திருவிடவெந்தைக்கு சந்தாயாருடன் தினந்தோறும் சென்று
பூவராஹ சூரியாக எழுந்தருளியிருக்கிற நித்தியகல்யாணப்
பெருமானை மத்தியானகாலத்தில் சேவித்து ஒரு யோஜனை
தூரமும் பின்பு வந்து தன்கிருகத்தில் நாலாயிரம் பிராமணனை
ஆராதித்து அவர்கள் அமுதுசெய்த பின்பு புசிக்கிறது. இவ்
விதமாக அதுஷ்டித்துவருகிற வராஹவிரதத்தில் இந்த மஹா
ராஜனுடைய பக்தியின் ஏற்றத்தையும் பாகவதாராத விசே
ஷத்தையும், கண்டு, பிரஸங்கஞான பூவராஹப் பெருமான்
“விரும்பித் தொழுவார்க்கு மெய்யனாகையாலே” ஒரு நாள்
அந்த மல்லாபுரத்திற்கு தாமே எழுந்தருளி வலதுதிருக்கையில்
பூமிபிராட்டியானைச் சிறுபெண்ணாகப் பிடித்துக்கொண்டு மற்
ருருகையில் தடியூன்றிக்கொண்டு மிகவும் முதியவராய், பிசா

ஊணரூபியாய், முதுமையாலே கால்களும் கைகளும் நிலைதவற
தழுதழுத்தவார்க்கையுடன் தன்பக்தனை ஸ்ரீஹரிசேகரமஹாராஜன்
து கிருகத்திற்கு எழுந்தருளினார். அந்த மஹாராஜன் பர
மபாகவதனாகையாலே பாகவதர்களைக் கண்டால் “தென்றல்
நிலவுகளையும் அபிமத விஷயங்களையும் கண்டாற்போல”
உகந்துகொள்ளுகிறவரென்று அவருக்கு மஹாசந்தகரமாயிருக்
கிற விருத்த ஸ்ரீவைவ்ணவரூபத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி எழு
ந்தருளின அந்த நித்திய கல்லியாணப் பெருமான் அவர் கிருகத்
தின் நடுவில் எழுந்தருளுகையில் அவ்வாசனும் கண்டபோதே
எதிர்கொண்டுகந்து தாயாரும் தாழாமாக விருத்தரைக் குசல
பிரசன்னம் செய்து ததீயாராதனைத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி
இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தி
த்துதான் உபவீழ்க்கிற விரதத்தின்படியே திருவிடமென்னை
க்குப் போகயத்தின்படுவதைக் கடாகூறித்து, பெருமான் அந்
நிச்செய்கிறார், மஹாராஜேன! நான் அரக்கமுதல், வழியும்
வெகு தூரமாகையால் நடந்து வந்து அதிகமாக சிரமத்தை
அடைந்திருக்கிறேன். இந்தசிறப்பெண்ணும் அப்படியே பசியி
னால் அடிக்கடிமுர்ச்சை அடைகிறேன். ஆகையினாலிப்படி
வருந்தகிற எங்களுக்கு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஆஹாரத்தைக்
கொடுத்தானால் பிராணன் போகாமலிருக்குமோ அவ்வளவு
காலத்தில் ஆஹாரத்தைக்கொடுமென்று பிரார்த்திக்கிற விரு
த்த ஸ்ரீவைவ்ணவரை அரசன் நல்வார்த்தைசொல்லி சுவாமீ!
அடியேன் பூவராஹப்பெருமானே ஆராதித்தவீட்டு இதோவரு
கிறேன் அந்த விளம்பத்தைக்கருணையுடன் கருதிக்கொண்டும்
என்று விண்ணப்பம் செய்தார், அதைக்கேட்டு பெருமான் அரச
னைநோக்கி மஹாராஜேன! இந்தப்பெண் சிற்றம் சிறியவர்,
நாம் தள்ளாதகிழவனையிருக்கிறோம், வழிநடந்து வந்தோம்,
இனி முகூர்த்தகாலம் சென்றால் எங்களுக்கு பிராணஸம்சயம்
உண்டாகும் என்று இளைத்து வருந்திச்சொல்லுகிற அந்த
விருத்தருடைய வசனத்தைக்கேட்டு அவர்களுடையசிரமத்தை
யும் பார்த்து ஹரிசேகரமஹாராஜன் தருமருக்ஷமகனாயும்,

குணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நம்முடையவரான பூவராஹப் பெருமானே சேவைசாதிக்கப்பட்டு நன்றோ மென்று அடங்காத சந்தோஷத்தினாலே உடிக்கடி தன்னைச் சமர்ப்பித்துத் தன் பத்துக்களுடன் ஸ்துதிசெய்தார். அத்தொடரத்தில் 'ராஜாவினுடைய அரண்மனைக்கு வெளியில் புசிப்பதற்கு வந்திருக்கிற பிரம்மனான இவ்வாரூர் பெருமானுடைய செய்தருளின காலத்தில் பூரணமாக புஜித்தவர்கள் போல இருப்பதினால்தான் இன்ன ஆச்சரியமென்று ஒருவரோடொருவர்கொல்லிக்கொண்டு இவ்வாச்சரியத்தை அரண்மனைக்குள்ளேயேயென்று அந்தப்புரத்தில் வந்துபார்க்கையில், அவ்விடத்தில் அனகமாயிரம் இரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்டதாய், அக்கினியை நிகர்த்ததாயிருக்கிற பவழத்துண்களாலே பிரகாசிப்பதாய், முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட டேற்கட்டியினின்று கொங்குகிறரத்தின புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ரத்தினமண்டபத்தில் உத்தமமான, ரத்தினவிம்ஹாஸரத்திலிருந்து, ரத்தினமயமான சுவரில் சாய்ந்து தனதுவலதுமடியில் பூமிப்பிராட்டியை பரித்துக்கொண்டு ஹரிசேகரமஹாராஜனாலே உபாஸிக்கப்பட்டு விளங்குகிற பூவராஹப் பெருமானைக் கண்டு அவருடைய ஸௌலப்பிய குணத்திலிடுபட்டு வேதங்களால் சகலியுள்ளவரையிலும் ஸ்துதித்து "வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாதென்றிருக்கிற நாம்," "அவனைப்பல்வாண்டு பாடப்பெற்றோம்," இப்படி 'இதோர் நன்னன் வாய்த்ததேயென்று, மஹானந்தத்தையடைந்து பெருமானே உத்தேசித்து லோகநாதனை வராஹசுவாமியே! யோகிகள் இடைவிடாமல் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று "ஒருநாள் காணவாராயென்றும், காண்பது என்னான்றுகொலோ" வென்றும் ஆசைப்படத்தக்க சேவாரை திருவாய்ப்பாடியில் கோபாலர்கள் அநுபவித்தாற்போலே அநுபவிக்கிற அடியோங்களுக்கும் அதிசந்தரமான இந்த திவ்வியருபத்தைக் கண்ணாரக்கண்ட ஹரிசேகரமஹாராஜனும் தன்னியர்களாரோடும். இவ்விதமாகவே இந்த கோத்திரத்தில் எல்லோரும் அநுபவிக்கும்படி எக்காலதிலும் எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டு

மென்று பிரார்த்தித்தையில் பெருமான் அப்படியே செய்கிறேன்
பென்றும், இதற்குமேற்கில் ஐந்தாயிரத்தை தூரத்தில் ஸ்ரீஹஸ்
திகிரியில் பிரமன்செய்யப்போகிற அசுவமேதத்தில் ஸ்ரீவை
குண்டத்திலிருந்து மககு புண்ணியகோடிலிமாநம் வரப்போ
கிறதாய்கையால் அதற்காக மேற்குமுகமாக யெழுந்தருளியிருக்
கிறேன்மென்று அருளாசிரேயத்தார் அந்தப்புவரத்தப்பெருமானை
ஹரிசேகரமஹாராஜன் செருநான் ஆராதித்தார். அவரதுகு
லத்தில் பிறந்தவர்களான என்வரையிலுமிருந்த அரசர்கள்
ஆராதித்த வந்தப்படியே இப்பொழுது எனது குமாரன் ஆரா
திக்கிறான். முனிவரே என்பிதாவான் ஸ்ரீநந்தநாமஹாராஜன்
இருபதாயை யி னருங்காலம் ராஜ்யபர்பாலனம் செய்து
முந்நூறுவயது பின்னையாயிருக்க எனக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடு
த்துவிட்டு அருங்கலம் செய்து ராஜ்ஜியமாகி செய்வலோக
த்தை அடைந்தார் பின்பு நான் அனைத்தாளங்களையும் வெகு
விதங்களான யக்கிபங்கியும் செய்துகொண்டு நீதிதவருந்
படி ராஜ்ஜியத்தைப் பட்டலிகையில் ஒரு பிரமணர் பரம
பாகவதராய் விளங்குகொண்டு என்னைக்கிட்டி தீதைசையு
டன் அரசனே நெருங்கானம் செங்கறாய், ஒரு பருஷணுக்கு
வேண்டிய அன்னத்தை ஆமமாக எனக்கு தினந்தோறும்
கொடுக்கவேண்டுமென்று யாசித்தார் அப்பொழுது நாம் வெகு
வாக தானம் செய்கிறேன்மென்று கொவித்து அந்தப்பாகவதனு
க்கு அலக்ஷியமாந உத்தரத்தைப் பட்டன்னேன், கேட்டதை
யும கொடுக்கவில்லை, அவமானம் பலங்கினவராய் முதலையாகக்
கடவை என்று சபித்தார். பின்பு நானும் எனக்காக இறத்தப்பட்ட
டணத்திலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சாபவிமோசனத்தைப்
பிரார்த்திக்கையில் அந்தப்பாகவதர சிலகாலம்சென்றபின்பு இந்த
முதலைக்கு பரமபாகவதனுடைய கடாக்கமும், ஸம்பாஷணமும்,
நேரிடும், அப்பொழுது இந்தச் சாபமொழியுமென்று சொன்
னார். அப்பொழுதே இந்த முதலைருபம் வந்தவிட்டது, இந்தப்
பொற்றாமரைக்கயத்தை அடைந்தேன். இப்படியாக முப்பத்
திராயிரம் உருஷத்தைக் கழித்தேன் வெகுவாக பிராணிகளைப்

MAHAMANOPADHYAYA

MAHAMANOPADHYAYA IYER (1911)

புசித்தேன். இப்பொழுது கூட உம்மைக்கண்டு புசிக்கவந்து உமது பாதமென்று நினைத்து உமக்கு அருகிலிருந்த தாமரைத் தண்டைக்கடித்தேன். அதனால் எனது நாக்கு அறுபட்டு மிதந்து உமது கடைசித்திற்கு பாசம் மாங்கி உமது கிருபையினால் இச் சரீரத்தைவட்டு, ஸ்வர்க்கததை அடைகிறேனென்று பிரார்த்தித்து சப்படியே புண்டரீகபூசிகருடைய கருணையால் முதலே லாபமொழிந்து ஹரிப்பிரபவராக உன் தய்வயபுபத்தைப் பெற்று சுவர்க்கத்தை அடைந்தான். பின்பு புண்டரீகரிஷ்யாணவர் பறித்த சாமரை புஷ்பங்களை ஆடையில் செங்கழுநீர் புஷ்பங்களைச் சேர்த்த தேவசிதம்பரநாயக பெருமானுக்கேதம்தான் திவ்யமாலையாகத் தொடுத்து அதில் தரித்த கொண்டு ஆகாச வாக்கினபடி திருப்பார் கடலுக்குப்போய் சரசுவதி த்து கிழக்கில் சற்றுதூரம் சென்று வழியில் தடையாயிருக்கிற சமுத்திரத்தைக்கண்டு பயந்து என்செய்வாம், திருப்பார் கடலுக்கு எப்படி செல்வோம், இந்தக் கடல்வற்றிலுள்ளலது போகவொண்ணாதே என்றவென்று சொன்னதையின் நிருத்யமால் நினைதவறினவராய் எழும்புவதும் குறிப்பதும் கூத்தாடுவதுமாக அலையோரத்தில் சுஞ்சரித்து பின்பு கூத்த அலைகடலைத் தாண்டிப் போவோம். அல்லது ஜலத்தைக் கைகளாலவாரி ஆற்றத்து வடியவைத்துச் செல்வதே தருமென்று உறுதிபண்ணக்கொண்டு அருகில் உயர்ந்ததாக, கரையைக்கட்டி கடலில் மேற்கு முகமாக நின்றகொண்டு ரை இடைத்தாள். இப்படி ஆறையது மிளைப்பாறுவதுமாக ஒரு வருஷமாலம் சென்றது, அப்பொழுது கரையில் தான் வைத்திருக்கிற புஷ்பமாலையானது வாடிப்போருமே என்று அதைப்பார்த்து துக்கிதது பின்புமத்தில் உலகத்தை யடங்க விழுங்குவதுடோல் விளங்குகிற கடலைக்கண்டு கலங்கி பின்னும அந்தமாலையைப் பார்த்து பரிதபித்து இந்தப் புஷ்பங்கள் வாடிப் போகிறதற்கு முன்னகே திருப்பாற்கடலில் சென்று பெருமானுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தாலல்லது நிற்கமுடியாத சிரத்தை வளர்ந்து அதற்கு தடை கோரிட்டபடியால் ஸஹித்சமுடியாத மனோவியாதியை

புண்டையவராய், கைகால்கள் முதலிய இந்திரியங்களின் சக்தியற்றமைபால் தன் பிரயத்தினத்தாலே கூரோப்திகாதனுடைய ஆரத்தனத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள ஒருவித பாயமுமில்லாதவராய் நிற்கிற புண்டரீகரிஷ்யானவர் அடியார்களுடைய ஸகலவினைகளையும் ஒழிப்பவரான ஸ்ரீய:பதியின் கருணையைத் தானே தனது இஷ்டசித்திக்கு உபாயமென்று உறுதியாய்நிச்சயித்தார். அதாவது கருணாநிதியான எம்பெருமானே கெதியற்றுநிற்கிற நமக்கு இஷ்டசாதனமான உபாயமாய்நின்று நமது இஷ்டத்தைத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் ஸகலமான சராசரங்களையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும், ஸகலபிரபஞ்சத்திலும் உள்ளருட புறமும் வியாபித்த நிற்பவருமான அந்த எம்பெருமானுடைய கிருஷ்பயைத்தவிர அவன் திருவடிசுள் விர்தப்புஷ்பங்களைச் சமர்ப்பிக்க உபயமில்லை என்கிற மஹாவிசுவாசத்துடன் அவனைச் சரணமாசுப்பற்றினவராகையால் பயமற்றுதான் கடலை இறைப்பதையொழித்து நின்றார்.

తతానాద్యైశ్చైతద్దాన్యమనంతరము.

హాసన స్థలం కోసం "గామద్వీప"ని నిర్మించాడు.

அந்தஸமயத்தில் க்ஷீரபஞ்சகாதனா பெருமான் எல்லாச்
சேதநருக்கும் தனதுஸௌலப்யகுணத்தை வெளியிடுவதற்கு
இதோர் நன்னாள்வாய்த்தென்று மகமகிழ்ந்து ஸ்ரீ க்ஷீர திராழ
வாசின ரகூடிக் கழுந்தருளுசையில் பெரியதிருவடிவேகமும்
பேராராதையுருதமைய நனைத்து அவரையும்வட்டு
மடைந்து நிற்கிற புண்டரீகாயிருக்கு மிடத்திற்கு திருப்
பாத்கடலிலிருந்து தாமேவருத்தரான பிராமணராக கழுந்தரு
ளினார், நம்மை ஸகலரும் அதுபவிக்கும்படி சுகபஞ்ச கழுந்தரு
ளுகிறோமாயைால் சங்கசக்கிரங்களைத் தரித்துக்கொண்டி
ருக்கிற ரூபநம்மைப் பரமாத்மாவாகக் காட்டும்; அத்தால் அம்
முனிவருக்கு இஷ்டசித்தியுண்டானாலும் நம்மைச்சரணமாகப்
பற்றி நிற்கிற ரிஷ்டக்கு என்செய்யப்போகிறோம், சடக்கெண்க
கிட்டி அவருக்கு துணையாய்விருந்து கடலை இறைப்பேராக

நல்லார்த்தைகளைச் சொல்லுவோமா, அவரது சிவமத்தை எப்
படிதீர்ப்போம், எப்படி நாம்ருறைதீர்த்தவனாலோம் என்றிருக்
கிற நம்முடைய இஷ்டம்செத்திக்காதன்றோ. ஆகையால் நமக்
குப்பிரியாய், ரிஷிக்கும் தென்றல்லிலவுகளைப்போலே போக்
கியமாயிருக்கிற வ்ருத்த பிராமணரூபமே இக்காலத்தில் நமக்
ருதருமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் அந்த ரூபத்தை அங்கீகரித்
து, கண்டபோதே தாபங்களைத்தணிப்பதான நீருண்ட மேகங்
போன்றதிருமேனியில் அதற்குஅழகைத்தருவதாயிருக்கிறதில்
லியபீதாம்பரத்தை தரித்தவராய், ஆசிரிதனையோடிவந்துகண்ட
ஆநந்தத்தினாலே மலர்ந்து தாமனாமலர்போல் விசாலங்களா
யிருக்கிற அழகிய திருக்கண்டையுடையவராய், தனக்கு ரிஷி
யினிடத்திலிருக்கிற பிரீதி வசேஷத்தைக்காட்டுகிற புன்னகை
யையுடையவராய் புண்டரீகரிஷ்யை கிட்டிவந்துநிற்கையில்,
ரிஷ்யானவர் சொஞ்சம சிரித்தமுகமாயிருக்கிற அந்த வ்ருத்த
ரைப்பார்த்து நமஸைப் பரிஹஸம் செய்யவந்தாரென்று நினை
க்கையில், தள்ளாதக்கழுவா முழநதாளனவும் நீண்டுருண்டு
தொங்குகிறதம் திருக்கையில் தடியை உவன்றிக்கொண்டு முனி
நெருங்கிச்சென்று பிரியவசனங்களாலே முதலில் கேட
மத்தை விசாரித்து பின்பு ரிஷ்யே! நாமிகவும் இளைத்து
துக்கித்தவரா யிருக்கிறீர் இதைன்ன சமுத்திரத்தை இறைத்
திருக்கிறது? இந்தத்தாமரைபுஷ்பமாலேகளை யார் இங்குவைத்
தார்கள்? ஏதற்காக இவ்வடத்திற்கு கொண்டுவந்தார்கள்? இது
களைச்சொல்லுமென்றுகேட்டகையில் ரிஷ்யானவர் பிராம்மண!
நீர் இவைகளைக்கேட்டு என்ன ஆசைப்போகிறது, தடியுன்றிக்
கொண்டிருக்கிற கிழவரே! உமமால் எனது துகடம் ஒழிக்கமு
டியாத, நாவந்தவழியேபோம் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு
புண்டரீகாகுரான கிழவர் ஒய்ரிஷ்யே! நீயார? இந்தத்தாமரை
மலை என்ன? இந்தஜலமானது ஏது நிமித்தம் இறைக்கப்பட்ட
திருக்கிறது? இந்தஜலமானது உப்பாகையாலே பயிர்களுக்குத்
தகாதே, சமுத்திரத்தைப் பருவகாலமில்லாத காலங்களில் ஸ்ப
ர்திகக் அகிகாரமில்லையே, நீர்வேஷத்தினால் பிராமணனாகவி

எங்குகிறீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு இந்த பிரயத்தினம் எப்படி உண்டாயிற்று, விருதாவாக சிரமத்தை அதுபவிக்கிறீர்; உமது மனதில் என்னநினைத்து இவை எல்லாவற்றையும் செய்தீர்? உண்மையைச் சொல்லுமென்று கேட்டார். அப்பொழுது புண்டரீகமுனிவர் நிரிர்ந்து உந்த வ்ருத்தருடைய தேஜஸ்ஸையும் திருமுகமண்டலத்தினுழையும் நன்றாக அடிக்கடிப்பார்த்து அவ் வழிகிலேபெட்டு மனமகிழ்ந்து பிரீதியுடன் பதில் சொல்லுகிறார். ஓ பிராமண வ்ருத்தரே! நான் சொல்வதை ஸாவதானமாய் கேளும், நான் வீணாக இறைக்கிறேனென்று நினைக்கிறீர். ஒரு பிரயோஜனமில்லாமல் இதில் நான் யத்தினப்படவில்லை, இதில் எனக்கு எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பிரயோஜன மிருக்கின்றது. இதைக் கேட்டு என்பதுவயது சென்ற நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர்? ஆளுலும் அன்புடன் கேட்கிற உமக்குபதில் சொல்லுகிறேன். நான் புண்டரீகன் என்கிறபெயரையுடையவன், எனக்கு விஷ்ணுவின் திருவாராதனமே முக்கியகாரியம்; புண்ணியகரமான இந்த தேசத்திற்குவந்தேன், இவ்விடத்தில் ஸ்வர்ணத்தோடொத்திருக்கிற அனேகமாயிரம் தாமரைமலர்களால் நிறைந்த ஒருபுத்தகரிணியைக்கண்டேன், இந்தப்புஷ்பங்களின்முகையும, பரிமளத்தையும், பார்த்ததுபவித்து அடங்காத ஆந்தத்ததுடன்பெருமானுடைய ஆராதனத்திற்காக பறிகளையில், இவகளைப்பரித்து திருப்பாற்கடவிற்கென்று அந்தப்பெருமான் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கக்கடைய என்று ஆகாயத்தில் தேவதைகள் சொன்னார்கள். அப்படியே அந்தப் புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்கு பிரயாணமாய் வந்து வழியில் தஷ்டயாயிருக்கிற இந்தக்கடலை இறைத்தேன். கடலானது வடியாமல் வளருகிறது. இறைத்த ஜலம் கடல் போலாயிற்று, இப்பொழுது ஒருவருஷமிறைத்தும் இருபுறத்திலுழ் ஜலத்தைக்கண்டேனெயல்வது கடலானது வடியவில்லை. பெருமானுக்கு மைர்பிக்காமலே புஷ்பங்களின் அழகும் பரிமளமும், அழிந்துவாடிப்போகாமே என்றுபெருஞ்சிந்தையினால் துக்கிக்கிறேனென்று நிவிசொல்லக்கேட்டு, இன்னமும்

இவரைப் பரிசோதிக்க எண்ணங்கொண்டிருத்தர்கேட்கிறார் ரிஷியே! நீர்பரமபாகவதராயிருக்கிறீர். ஆளுநரும் இந்தப்பெருங்கடலானது உமக்கு தாண்டமுடியாது அத்தகா - பிராணனை ஒழிக்கலாமா? கடல் இறைத்துவடியுமா? இகென்னமதிமயக்கம், திருப்பாற்கடலைத்தவிர மற்ற ஸ்தலங்களில் பெருமான்சசலடமாக ஆராதிக்கலாம் என்று சொன்ன உடனே ரிஷியானவர்துக்கித்தவராய் ஓய் பிராமணரே! கேளும் இந்தப்பொற்றாமரைமலர்களைத் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளருகிற பெருமான் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்காமல் நான் பிழைக்கிற தில்லை, இந்தப்புஷ்பங்கள் வாடாமலிருக்கிறவரைக்குமே என் பிராணன்களையிருக்கும். இதுவே எனது நிச்சயம், இந்த திலையைத்தவறமாட்டேன், எனக்கு இவ்விஷயத்தில் ஸஹாயம் செய்வதுதவிர மற்றொன்றும் சொல்லவேண்டாம் தன்னாதமிழுவனாய் தடியூன்றித்திரிகிற உம்மால் என்ன ஆகப்போகிறது, சுகமாய்போம் என்று சொல்லி, ரிஷிமௌனகாயிருக்கையில், வருத்தரூபியான பெருமாள் இந்தரிஷி தனக்கும் செய்யப்போகிற திருவாராதனைத்தை முக்கியமான கைவேத்திய பரியந்த மாக்கி முடித்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமாய், ரிஷியைநோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ரிஷியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும், நான் நெடுநான் சென்ற கிழவன், வழிநடந்து வந்ததனால் சிரமப்பட்டிருக்கிறேன். நிகவும் வேகமாக எனக்கு அந்நபாகாதிகளைக்கொண்டிவாரும், உமக்கும் நான் எனது சக்தி வஞ்சனையில்லாமல் இது விஷயத்தில் இதோ ஸஹாயம் செய்கிறேன். இந்தக்கிழவனாவான் அருமென்று நினைக்கவேண்டாம். என்னோப்பாரும் என்றுசொல்லி கைத்தடியைக்கீழேவைத்து இடுப்பில் உத்தரீயத்தை இழுத்துக்கட்டி கடலிலிறங்கிக் கைக்கொண்டமட்டும் ஜலத்தைவாரி மெதுவாய் சரையில் இறைக்கையில் ரிஷி பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தானே அந்தக் கடலானது குரோசுத்துரம் வடிந்தது.

புண்டரீகரிஷியானவர் ஆச்சர்யமடைந்து பிரஸாதத்தைக் கொண்டு வரும்படி நியமிக்க வணுமென்று பிரார்த்தித்தார், பெருமாளும் இவரை அதுக்கிரஹிக்க வேகமுண்டாய் சிக்கிரமாய் அன்னத்தைக்கொண்டு வாருமென்று நியமிக்கையில், ரிஷியானவர் முன் முதலைசொல்லிருந்த மல்லாபுரத்திற்கு ஓடி ஒரு யஜ்ஞசீவரான மஹாபிராமணருடைய கிருகத்தில் சுவி ~~புர~~ அந்தத்தை யாசித்து ஸசலமானசுயஞ்சநங்களோடு பூர்ணமாகலபித்து அவைச்சிரஸிலேந்துக்கொண்டு ஹிந்த வ்ருத்தரை வெகு தூரத்திலிருந்து டார்த்துக்கொண்டே வேகத்துடன் சமீபத்தில் வருகையில் அந்த வ்ருத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனைத் தாமரதிக்கவேண்டிய பெருமாளாகவே தாசித்தார்.

ஸ்ரீசயாஸம் மூபுரம் கൃத்யக்ஷுநிதாஸத்ப் |

நீலஜீமூதஸகூஷம் நிர்ப்புமூபுலீபநம் ||

மும்புநீரம்மஹாபாஸ மஹாமுமுகாலே |

சயாஸமாஜுஸபுஜம் கலாசுமூலிபநம் ||

சாடாஸார்யபத்ரா சாமலவிஸிபநா |

ரமூபுஸ்தமூபுரமூபுர ராஜாஸாமாஸநா ||

வதரூபுரமூபுரமூபுர மும்புநீரம்முகாலே |

மனிர்க்காய் நாட்டில் பிறந்து படதான படுக்காலத்திலும் தறையில் சயனிக்காசவராய், நன்மணம், மென்மை, குளிர்ச்சி முதலிய மஹாகுணங்களைப் பெற்றிருக்கிற திருவனந்தாமலா னாகிற மெத்தையில், டொய் மென்மை சீதாற்ற சயனித்திருந்த பெருமான் தனது பத்தனை ஆதுக்கிரகிக்கவேண்டிய த்வணாயலே அவன் தன்னைக்காண்கருதி வருந்தி நின்ற தறையை உகந்து அதில் சுலபமாய் சயனித்து அவன் தனக்காக ஆதரித்து ஸுவத்திருத்ததாய் தன்சங்கற்பத்தாலே வாடாமலிருந்த தனக்கை புஷ்பமாலிகையைத்தாமே எடுத்து அதிஸுமுகையுப் பரிமளத்தையுக்கண்டுள்ளித் த ~~புர~~ த்தன் திருமார்பில் வசிக் திற தன் பிராணநாயகியான பெரியபிராட்டியாருக்கு ஏற்றதாக

நினைந்து அவளுக்கு மாணியுகிறவர்போல் திருமார்பில் சாத் திக்கொண்டு அவ்வாந்தத்தினால் திருமேனி பருத்து அழகுமி குந்திருக்கையாலே கெட்டிரமூர்த்தியாய், வர்ணம், பரிமளம் முதலான குணங்களால் பெரியபிராட்டியாரை நிகர்த்துத் தன்மனை வசப்படுத்திக் கூறும் மாணியைத் தனக்குச்சாத் துவதற்குமுன் புண்டரீகரிஷ்டனராயிருந்தது போலந்தமாணியைத் தாமோடி வந்து எடுத்து அன்புடன் மாரிலிணைத்துச் சாதநிச்சொள் ளுகிரவனையில் பெருமாள் மஹாஜீனதசையைப் பெற்றிருந்தா ராகையால் விதைச்சாற்றிகொண்ட உடனே கெட்டி மான பௌவனப்பருவத்தை அடைந்து, கண்டபோதே தாபங்களைத் தணிப்பதாகிய ருண்ட மேகத்தை நிகர்த்தவராய், அப்பொழுது மலர்து சுந்தரமான காமரை மலரையொத்து நீண்டவிசாலங்களாயிருக்கிறிருக்கண்களையுடையவராய், திரு முகமண்டலமாட்டி சந்திர பிம்பத்திற்கு நல்லபோல் பிரகாசிக் கிற புன்னகையினால் குளிர்ந்ததான தன் திருவுள்ளத்தை வெளியுகிறவராய், சுகரத்திரையைச் செய்யவேண்டிய தருண மெல்லாம் திராட்டிமார்கள் திருவனந்தாழ்வானைவிட்டித் தமது புஜத்தையே தலைக்கனை யாங்குகொள்ளுகிரபடியை நினைத்து அந்தப் புஜகுணங்களைத்தாம் அதுபவிக்க ஆசைக்கொண்டவர் போலும், அஞ்சினவர்களாய் வந்து, அஞ்சலி முத்திரையைக் காட்டுகிறவர்களுக்கு தஞ்சமாகி அன்சேவென்கிற முத்திரை யைக்காட்டித் தனக்கு முன் விரைந்துசென்று ஸுதுக்களை ரகழிப்பதில் தனக்குத் துணையாகுவதைக்கண்டு உகந்து உதைத் தாழவிடாமல் உத்தமாங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறவரபோ லும், தமது வலது புஜத்தைத் தலையின்கீழ் தலைக்கணையாக வைத்துக்கொண்டவராய், துந்த கம் திருவடினை சரணடைந் து வரமுக்கொன்று சேதனர்களுக்கு காட்டுகிறவர்போல் முழ ந்தானளவு நீட்டின திருக்கைகளை உடையவராய், ஸம்ஸாரிகளு ளைத் தாபங்களையுந் தணிப்பதற்காக கட்டாக்கங்களாகிற அமிருதங்களைப் பொழிகிறவராய், பச்சலை மரத்தின் கிளைகள் போல் கறத்தும், வாயுமரங்கள்கண்டால் நீண்டுநுண்டு மழுமழு

ப்புடையவைகளாயிருக்கிற திருத்துடைகளால் பிரகாசித்து
பீதாம்பரத்தினால் விளங்குகிற திருவழிகளைப் புண்டரீகரிஷி
ஆராதிக்கும்படி நீட்டிக்கொண்டு கிழக்கு முகமாய், சயனித்தி
ருக்கிற ஸ்ரீராப்திராதனை புண்டரீகரிஷியானவர் கண்குவிர்
சேவித்தார்.

இப்படி கோடி ரூபியப் பிரகாசத்தையுடையவராய் சேவை
சாதிக்கிற ஸ்ரீராப்திராதனை, புண்டரீகரிஷியானவர் பிரத்தி
யகாமாய் சேவித்து பரமமோகங்களுக்குங் கிடைப்பதற்கரிதான
இந்த பாகியத்தை நாம் பெற்றோவென்று மனமகிழ்ந்து பக
வானுடைய ஸௌலப்பியருணகுதி லீகிப்பட்டு அழக்கடி தண்டம்
சம்பர்ப்பித்து தரித்திரன் துதியைக்கண்டதுபோல் சந்தோஷி
த்த தான் சம்பர்ப்பிக்கும்படி பெருமான் வைத்திருந்த விடுதி
யான் தாமரை புஷ்பங்களை என் குறைதீர் பெருமான் திருவ
டிகளில் தனது ஹிருதய கமலத்தைப்போல் அசையாமல் சம
ர்ப்பித்து அப்படியே திருமுடியிலும் சமர்ப்பித்து ஆரத்தபரவத்
பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு அஞ்சலி பந்தத்துடன் நின்று
விஜயபவ, என்று தெட்டங்கி வேத மந்த்ரங்களால் ஸ்தோத்திர
ஞ் செய்தார் தேவர்கள் புஷ்பங்களை வருஷத்தார்கள், தேவ
துந்தியினை முழக்கினார்கள், கந்தருவா கானஞ்செய்தார்கள்,
அப்ஸரஸ்திரீகள் நாட்டியஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது ரிஷி
யைப்பார்த்து எம்பெருமான் உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கே
ளும் தருகிறேனென்று நியமிக்கையில் ரிஷியானவர் பின் வரு
காறு பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்லோகம்.

அநேகைவமஹாபாஹோ ரூபேண்கமலேகாண

அத்தராவதித்தியஸூந்தியம் குருயோகஸ்யாநுநா.

ஸ்ரீராப்திராதனை! இந்தப் புயனியில் தேவரீருடைய
அர்ச்சாவதாரங்களி லீடுபட்டிருக்கிற என் மனதை மேலான
தனது வடிவழகி லீடுபடுத்தி மற்றொரு அர்ச்சாவதாரத்தி
லும் செல்லவேண்டாதபடி எனது அயாவைத் தீர்த்ததான

இந்த ரூபத்துடன் இந்த மல்லாபுர கோத்திரத்தில் எனக்கென்று ஆவிர்ப்பவித்தப்படியே சகல சேஷனைத் தருக்கும் எக்காலத்திலும் சேவை சாதிக்கவேண்டும், பிராமண ரூபியாகி எழுந்தருளி கண்ணழகைக்காட்டி என் மனதை மயக்கி வசப்படுத்திக் கொண்ட புண்டரீகாபுரே! - டாக்டர்கள் திற ஹரிநாதர்களை வரவெடுத்து ஸம்ஸாரப் பத்திரஞ் டரிதபித்தராய்ந்தச் சேஷன் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டும். ஒரு கையால் உடியாத சமுத்திரத்தைக்கையிடுவாறுவதற்கு உடியவைத்து புதுபலத்தைக்காட்டி, ஒரு வருஷகாலமாய் சமுத்திரத்தை இறைத்து வாடினின்ற எனது விடையைத் தணித்த மஹாபுரே! கீழ்க் சேதங்களுடைய பிறவிக்கடலை உடியவைத்து அஹர்நிதக்கு உபயத்தை அளிக்கவேண்டும், ஆச்சிருத ஸம்ஸாரணத்திற்காக, பரமபதத்தினின்றும் திருப்பாற் கடலுக்கெழுந்தருளி அவ்விடத்திலிருந்து அந்த ரூபத்துடன் எனக்கெதிரில் ஆவிர்ப்பவித்து என்னை அடிமை கொண்டதுபோல் இந்த ஸம்ஸாரி சேதநர் அடிமைகொண்டு அகங்களுக்கு ஸகல அபீஷ்டங்களையுந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க நாம் உப்படியே எக்காலத்திலுமாவ்விடத்தில்வாழ்க்கிறோம், ஸ்ரீதேவீ முதலான பிராட்டிகளும் அந்த கருடாதித்யரும் நமது ஸம்ஸாரத்தில் நித்தியம் வசிக்கக்கடவர்கள். இந்த ரமணீயமான ஸ்தலத்தில் நமக்கு வலிக்க இவ்விட முண்டாயிருக்கிறதென்று அருளிச்செய்திருக்கையத்தில் பிரமன் முதலான தேவர்கள், ரிஷிகள், யக்சர் கின்னரர், கின்பருஷர், கந்தருவர் முதலான சகலரும் மஹாஸம்பிரமத்துடன் க்ஷிராப்திராதன் சர்வ கலபனாகத்தனையில் சயந்ததுக்கொண்டிருக்கிற ஸ்தலத்திற்கு வந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, ஸர்வேஸ்வரானாதேவரீர்ப்பத்தனுக்காக கலபஞ்சயனித் திருக்கிற பூமியைக்காட்டிலும் ஸத்தியலோக முதலான லோகங்களில் ஒரு வசேஷ மகிமையிலலை, அடியோங்களும்தேவரீருடைய ஸௌலப்பிய குணங்களை அதுபவித்துக்கொண்டு இந்த ஸ்தலத்தில் வலிக்கிறோமென்று வின்னப்பம் செய்ய எம்பெருமான் புண்ணைசெய்து பிரமனை அழைத்து நீர் உமது

லோகத்தில் வலித்துக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும். இது நமது கட்டளையென்று நியமிக்கையில் இந்திரன் ஆலோசித்து அப்படி பிரார்த்திக்காமல் பிரதி வருஷம் சைத்திர மாதத்தில் விசாக நகாத்திரத்தில் தேவரீரை அடியேன் வந்து ஆராதிக்கும்படி நியமிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்படியே வரத்தைக் கொடுத்தார் இவ்வதிசயத்தைக்கீகட்டு மல்லாபுரத்திலிருக்கிற சதாநந்தனென்கிற மஹாராஜனும் பட்டணத்து ஜனங்களும் அடங்காத ஆனந்தத்துடன் நமது பட்டணத்தில் கூடராப்திராதன் சுலபனாயெழுந்தருளினார். இதென்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லி சிரசில், கைகளையுவித்துக் கொண்டு ஒடிவந்து கடற்கரையில் ஒதுங்கின மஹாராஜினும் போல் தரையில் சயசித்துக்கொண்டிருக்கிற கூடராப்திராதனைச் சேவித்த ஆனந்தக்கடலிலமிழந்து பக்தியினால் பிச்சேரினவர்கள்போல் சிலர்துதித்தார்கள். சிலர்சிரித்தார்கள், சிலர் விஹரந்தோடினார்கள், சிலர் ஆனந்தக்கடத்தாடினார்கள், சிலர் ஒருவருக்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எழும்பிச் சூதித்தார்கள், மற்றும் சிலர் சிரவியில் அஞ்சலி பந்தமும் வாக்கில் வேத மந்திரங்களும் மனதில் எம்பெருமானுடைய குணதுபவமும் தீக்ஷணிகளில் ஆனந்தபாவப்பங்களும், கால்களில் ஆனந்தக் கடத்துமாக பகவானைத் துதித்தார்கள். அதனால் திருவுள்ளமுகந்து எம்பெருமான்புண்டரீகரிஷிக் கொண்டு சுலபனாகத்தானவதரித்ததை தன் திருநாமத்தினால் எல்லோரும் அறியும்படியாக.

ஸ்ரீராமாயணே நம: || ஸ்ரீராமாயணே நம: ||

தாஸர்களே! புண்டரீகரிஷியை அதுந்ரவிப்பதற்காக திருப்பாற்கடலில் ஜலசாயியாயிருந்தநாம்ஸ்தலசாயியாக ஆவிர்ப்பவித்தோமாயெயாவிதுமுதல் நமக்குஸ்ஸலசாயியென்கிற திருநாமமாகக்கடவது என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு புண்டரீகரிஷிமுதல்வான் எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அபிரூதம்போன்ற தான் ஸ்தலசயனென்கிற திருநாமத்தைச்சொல்லி துதித்தார்கள்.

னகலனோகங்களாக்கும் நாதனாய் காரணபூதனாயிருக்கிற ஸ்தல
 சுவாமியே! தேவரீருடைய திருவடிகளில் நிச்சலமான
 டித்தியுடன் சரணமடைந்திருக்கிற மஹாதுபாவர்களே எங்கள்
 ஜலசெய்வம். உம்முடைய பக்தர்களிடத்தில் யார் அபராதம்
 செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஒருவிதகெதியுமில்லை. எவ்வி
 டத்திலிருந்தாவது ஸ்தலசயனாடென்று உமதுதிருநாத்தை
 என் சொல்லுகிறோ அவனதுபாதகமலங்கள் தேவதைகளுக்
 கிரோபூஷணமாகின்றன உமக்கு இஷ்டமானவஸ்துவும் பூ
 ஜையும் பக்தர்களே என்றிவெறில்லை. ஆன எம்சயனம் ஆடையா
 பாணங்கள் முதலானயாவும் பக்தர்களே, ஒருபக்தனுடைய
 நிமித்தமாயன்றோ திவ்வியமான சேஷசயனத்தைவிட்டு இந்
 தப்பூரிலில் சயனித்துக்கொண்டா, வாக்குக்கும் மரத்திற்கும்
 எட்டாதான ஸௌலப்பிபகுணத்தை ஒருசாஸ்திரங்கனையும்
 கற்றுணராமல் தேவரீருடையதிரு அவதாரத்தினாலே பிரத்தி
 யக்ஷமாய்க்கண்டோம், உமதுபக்ததாகாரிடத்தில் எங்களுக்குப்
 த்தியுண்டாகவேண்டுமென்றுஸ்துதித்துஸ்தலசயனசுவாமியின்
 பாதத்திற்கு ஒருகில் அஞ்சலிபந்த துடன் முகமலர்ந்து நிற்க
 கிறபரமயோகியானபுண்டரீகரிஷிபைசேவித்து புண்டரீகரிஷி
 யே! ஸங்கஸார்த்தனாகனையும் அநிசயித்த நியானததின்பெரு
 மையைப் பெற்றவராய்நாண்டி வைராகியகளுக்கு ஸ்தா
 னமாய் எம்பெருமானுடைய கடைசுத்திற்கு பத்திராபூதராய்
 மகாரிஷிகளுக்கும் அறிவதற்கு அரிசாயிருக்கிற பரவஸ்துவை
 சலபமாக ஸாக்ஷாக்கரித்த தேவரீரைபூர்வபுண்ணியவசத்தினால்
 அடியோங்க ன் சேவிக்கப்பெற்றோம். தாஸர்களான
 அடியோங்களை ரகதிக்கவேணுமென்றும், திருப்பாற்கடலைவி
 ட்டு எம்பெருமானில்விடத்திற்கு எழுந்தருளினசரித்திரங்களை
 அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றும் பிரார்த்திக்கையில் புண்டரீக
 ரிஷியானவர் பகவானுடைய விசித்திரசரித்திரங்களை நினைத்து
 ஆரந்தபுரவசராய் ஆரந்தபாவப்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு தா
 மதுபலித்தபடியே பெருமானுடைய அவதாரத்தை விஸ்தார

அருளிச்செய்து பொற்றாமரைக்கயத்தில் சாபவசத்தினால் முதலையாயிருந்த ஹரிப்பிரியமஹாராஜன் சொர்க்கத்தை அடைந்ததை அவன்புத்திரானாகிய சதாநந்தராஜனுடன் சொல்லுமையில் அவ்வரசன் தன்பிதாவின்து சாபவிவரத்திக்கு காரணமாயிருந்த புண்டரீகரிஷியின்திருவடிகளை பிடித்துக்கொள்ளுமையில் ரிஷியானவர் அரசனே! இந்தஸ்தலசயனசுவாமியினுடைய வன்னிதானத்தினால் பெருமைபெற்றிருக்கிற புண்டரீகபுஷ்கரணியில் கீராடி அதின் கரையில் தாநஹோமபித்ருதர்ப்பண ஜீவசிராதத முதலானவைகளை, பகவத்பிரீதியாய்செய்யுமென்றும், இந்த மல்லபுரக்ஷேத்திரத்தில், தேவ, பூமி, இரண்யதானங்களைச் செய்தால் உகையமாய் பலிக்குமென்றும், இவற்றிலும் முக்கியமான தான விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறேன் கூரீராப்திராதன் ஒருபத்தனுக்காக தானே எழுந்தருளி பூமியை உகந்து அதில் சுயனித்தபடியால் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் பூநீவைஷ்ணவ பிராமணருக்கு நன்றிப் பலிக்கிற பூமியை தானஞ்செய்தீரானால் உமது பிதருக்களுக்கு உத்தராகமமாகும், பகவான் பகவத்கூடத்தில் உன் ஸௌலப்பிய குணத்தை வெளியிட்ட ஹிடமான ஐந்த மல்லபுரக்ஷேத்திரத்திற்கு (ஹரிஸௌலப்பிய பிரசாசகா) என்கிற பாசுத்தியுண்டாயிற்று, எம்பெருமானுடைய கடாங்கத்தை இசுமிக்கறவன தீர்த்தக்ஷேத்திரத்தில் பகவானே, பகவதுடன் ஆராதித்தானாகில் அவன் ஸகலமாரிய வரித்தியையும் உபஹவான், பூதைக் காட்டிலும் சூகீமத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த லேஷத்திரத்தில பாகவதர்களை வசீசஷமாய் ஆராதித்தானாகில் அவனுக்கு, பகவான் சீக்கிரத்தில் பிரஸந்த வாயென்று அருள்செய்தார, அப்படியே மலசேல சுவாமஹாராஜன் பாம பாகவதர்களான பிராமணுத்தமர்களை ஆராதித்த பூதானம புஷ்கலமான கிருஷ்ணதானம், இவைகளை யும், மற்றும் அனைக தானங்களையும் ஸ்தலசய சுவாமியஸந்தரையில் செய்த புண்டரீகரிஷியின் நியமனப்படிக்கு பகவதுடன் தண்டம் சமர்ப்பித்து அஞ்சலிபண்ணி உணங்கி நிறையில் ஸ்தலசயஸ்கலாமியானவர் ராஜாவைக் குளிர்கடாகித்த நர்

கமது பக்தர்களை நன்றாக ஆராதித்தீர் அதனால் நமக்கு உம்மி
டத்தில் ஸந்தோஷயாச்சுது உமக்கு உங்கள்முண்டாகக்கடவது
வேண்டும் வரணக்கேளும் என்று நியமித்தார். அதைக்கேட்டு
பக்தியின் மிகுதியால் தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் எக்காலத்தி
லும் தேவரீருடைய இந்த அற்புதமான சேவை அடியேனுக்கு
உண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான், அத்தருணத்தில்
பெருமாள் அப்படியே இந்த மல்லாபுர கோத்திரத்தில் நித்தி
யவாசத்தைத் திருவுளம்பற்றி ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்திலிரு
ந்து ஆனந்த நிலயமென்கிற நமது விமானம் இவ்விடத்திற்கு
வரக்கடவது என்று ஸங்கற்பிக்கையில் சூரியோதயமானது
போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஆனந்தமென்கிற நித்திய சூரிய
னால் அகிஷ்டாநம் செய்யப்பட்டதாயிருக்கிற கலரத்தினங்க
னியைக்கப்பெற்ற ஒரு விமானம் வந்தது, அதைப் பிரதக்ஷிணீம்
பண்ணி சேலித்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஸ்தலசாயனப் பெரு
மானைத் தியானிக்கிற அரசனைப் பார்க்கு புண்டரீகரிஷி
யானவர் பெருமாள் சன்னதிக்கு க்ருமதினிகோபுரமமுதலான
கைங்கரியங்களைச் செய்யுமென்று நம்பிசத்தார் அப்படியே மல்
லேசுவர பஹாராஜன் எம்பெருமானுக்கு திருக்காவியீளையும்
அதில் எம்பெருமானுக்கு ஸகலவித உபசாரங்களைவிட கூடின
திருவாராதனதையும் சைத்திர மாதத்தில் விசாக நகாத்திரத்
தில் மஹோத்ஸவாலர்ப்பலித்தையும் ததியாராதனங்களையும
விசேஷமாய் செய்வித்தான். ஸகலமான சராசரங்களுக்
கும் ஆகியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருப்பாற்கடலிலேவிட்டு பக்
தஸமரக்ஷணத்திற்காக மல்லாபுர கோத்திரத்தில் எல்லாந
மதுபலிக்கும்படி சுலபகை எழுந்தருளி ஸ்தலத்தில் சயனித்து
சேலித்த மாதத்திரத்தினாலே முத்தியை யளிப்பவனாக பிரகாசித்
தையில் தேவர், தேவரிஷிகள், யக்ஷன், கின்னரர், கம்புகருஷர்,
மனுஷ்யர், நாகர் முதலான எல்லோரும் வந்து தண்டம் சுகர்
ப்பித்து சகல பாடங்களையும் ஒழித்து சகல பலன்களையும்
பெறுகிறார்கள்.

ஆகையால் ஓ பர்வதர ஸ்பத்திரியாண அம்பிகையே ! அந்த முக்திகேசுத்திரத்தில்லா ■ எனக்கும் அசையுண்டாயிருக்கிறது, சுமுத்திரத்தினாலேகள் நின்றும் சிதறிய முகிற துளிகளையும் பூமியிலுள்ள தூளிகளையும் எண்ணலம், ஸ்ரீஸ்தலசயன ஸ்வாமியின் திருக்கல்லிமாண குணங்கள் எண்ணி முடிந்ததில்லை. ஒருவன் அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைப் பத்தியினால் சேவிப்பதற்குப் பயணப்பட்டு நடுவழியில் கிரும்பினானாலும் அவன் முடிவிலாவது ஸ்ரீவைரண்டலோகத்தில் தான், இந்தவசனங்கொண்டும் ஸந்திரமே இந்த ஸ்தலசயனமாவதாயிற்று. அந்த மாகுலனத்தொண்ணென். முழுதும்செல்ல ஓவாணசம் சத்தியில்லை அச்சப்புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் ■ மல்லாபுரேசுத்திரத்தில் ஒருகிணர் அல்லது ஒருநாழிகை ஒருவன் வசித்தானகில் அவனது குலத்தை அவன் உதாரிப்பித்தவனாகான் என்று பர்வதிக்கரசுவரனுபதேசிதகாண்டு குதபெளராணிகர் சொன்னதைக்கேட்டு அசஸ்தியமுநிவர் தானுமந்த மல்லாபுரேசுத்திரத்தில்வசிக்க ஆசைகொண்டுபிரயாணப்பட்டு இமையமலைக்குதெற்கில் ஐம்பதயோஜனைதூரத்தில் வருசையில் அவ்விடத்திலிருக்கிற ஸம்வர்த்தம் என்கிற மலையினது சிகரத்தில் சுளசுளவென்று ஒரு கூச்சலைக்கேட்டு அசஸ்தியர் நிதானிக்கையில் யம தூதர்கள் புதபாணிகளாக பயங்கரமூர்த்திகள் யவந்த ஒரு பிராமணனை அடித்து இடித்தப்பாசங்களால்கட்டி இழுப்பகையம், விஷணுதூதர்கள் வந்து அந் பிராமணனை வினார்து விடுவித்ததையும், அவர்களுக்கு அஞ்சியமதூதர்கள் ஓடுவதையும், விஷணுதூதர்கள் அவர்களைத் தடுத்து இந்த பிராமணனை நீங்கள் பிடித்து இழுப்பதற்கு காரணமென்னவென்று விசாரிப்பதையும், அதற்கு யமதூதர்கள் கைகளைக்குவித்தவர்களாய் நடுங்கி நின்ற விஷணுதூதர்களே. இவன் மஹாபாசகங்களைச்செய்தவன், பிராமணனாய் ஜனித்து ஸோமயாஜி என்கிறபிதாவினால் காலத்தில் உபநயநாதிகளைச் செய்யப்பெற்று வேதங்களை ஒதினான், பிதாமரித்தார், உடனே குத்திரப்பிள்ளைகளுடன்கூடி

ஜாதகங்களைக் கொண்டு காட்டித் தரித்த ஒரு வேடுவர்ப்பெண்ணை விவாஹம் செய்து கொண்டு அங்கே டீர் கொண்டு டீட்டையாடி அதனால் வயிற்றை வளர்த்து அறுபது வருஷாவதையும் சூழி தன் பிராமணர்களுக்கும் பதவைப் பட்டிகொடுத்தான். இவனது பாரிமை மரித்தான பின்பு பாதாரங்களைப் பிடித்தான், பிறும் மஹத்தியைமுடலுடன் மஹாபாபங்களை எளிதில்செய்தான். இவனது பாபசரித்திரங்களுக்கு பிராயசரித்தவகளை விதிக்க சாஸ்திரிக்கு வாகு சுகதியில்லை. இவன் பாபங்கள்முழுதும் எங்கள் கண்ணாகருவரவில்லை சிப்படிப்பட்டவனை நீங்கள் அங்கீகரிப்பது தகுதியோ? என்று சொன்னதைக்கேட்டு யிஷ்டனு தூதர் கள் சொல்லுகிறார்கள், என் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே. இவன்மேற்கு ஸர் விசத்தின் கரையில் தீர்த்தராஜபுரத்தில் தருமவரமாதென்ற மஹாபிராமணனுடைய பாரிமையான ஸதசிரவபிமையாகிப்பட்டு எங்கோண்டு அங்குடன் காடெல்லாநதிரிந்துகருகையில் பூர்வபுராணிய பலதனனால் மல்லாபுரமென்ற மஹாபுரம் தனது அங்குடன் அங்குடத்தில் வசித்து பின்பு கொடப்பட்டான். அதனால் உலகனுடைய ஸகல விசபாபங்களுமே பூரித்தன. மஹாதேவனுடைய பெற்றான். நீங்கள்விமேல் சிப்படி விச ரியாமல் செய்வது தகாதென்று சொல்லி உத்தப்பிராமணனை விமரித்தல் யேற்றிக்கொண்டு கோவதைத்தன்பார்த்து அகஸ்தியர் இதென்ன ஆச்சரியம் மஹாபுண்ணியகதையைக் கேட்டோம் என்று அனைவிட்டு ஒருமஹா உணத்தின் நடுவில் செல்லுகையில் அந்த தில்லைஉதத்தில் அருந்தவம்செய்கிற அறு பெண்களைக்கண்டு தண்டம்ஸமர்ப்பித்து நீங்கள் யாரென்று யானயத்துடன் கேட்டையில் அப்பெண்கள் அகஸ்தியரைநோக்கி முனிவரே! நான் கொங்கை, ஆறு ரூபத்துடன் தவஞ்செய்கிறேன், முற்காலத்தில் முனிவர்கள் கூடி புண்ணியதீரகங்களை எவ்வுதிகளையில் ஸகல தீர்த்தங்க ளினும் கொங்கைநதியான நான் உத்கமதீர்த்தமென்றும் எனக்குமேலானது மல்லாபுர கேகத்திரத்திலிருக்கிற புண் நீர்தீர்த்தமென்றும் அந்த தீர்த்தத்திற்கு யானும் மற்ற தீர்த்தங்களும்

அடிமைந் குரியனவகளுன்றும் சொன்னதைக் கேட்டு நான் மனம் கலங்கிவருகையில் இந்த திஸ்ஸைனாதில் சுப்பிரமணியரைக்கண்டு இருபதாதிதிரித்த சொன்னேன் அவா துதைக் கேட்டு ஓடுகெண்டியே! முனிவர்கள் சொன்னது ஸத்தியந்தான் நீ விஷ்ணுபாதத்தில் ஆயிரப்பவதகாளாயால் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் நீ மேன்மை பெற்றவன் சன், ஆறாலும் மல்லாபுரமே தந்ததலிருக்கற முண்டரீ புஷ்கரிணியானது பகிழையினால் எல்லா தீர்த்தங்கடும் உததமமானது. அதை நான் அறிவேன, முன் தாரகாசுனைக் கொல்லுதையல் அத யுத்தத்தல் ஆபுதபுணியாய் யுததமசெய்துக் கொண்டிருந்த ஒருபிராமணன் அறியாமலொன்றுட்டேன் அந்த பிரமஹத்தி என்னைப் பீடிகைகையல் எனது பிதவான சகவானுடைய அனுமதியினால் புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் நீராடி அநதததோஷத்தினின்றும் விடுபட்டேன் என்று சொன்னார்.

அதைக்கேட்டு பின்னும நான் டரிசபித்து அந்தக் தீர்த்தத்திரகு அடிமைசெய்யப்பட்ட ஒரு ஹிந்ததைச்சொல்லாமென்று கேட்டேன். அதில ஸ்ரீராமன் மெய்யென்று நியமித்தார், அதற்கு நான் சமமதக்கவலலை அதனால் ஸ்ரீராமதாரக மந்திரத்தை ஆறுமுகங்களால் உபதேசிக்க வந்தார். நான் அதற்கிணங்க ஆறு ரூபத்துடன் அந்த மந்திரத்தை உபதேசிக்கப்பெற்று அந்தப் புஷ்கரிணிக்கு அவ்வதமான பெருமைபைத் தந்தருளினான் கஷீராப்து தந்ததை தயானித்த கமகாணமி தவருசெய்க்கிறென்று சொல்ல அதை கேட்டு அகலியாகு அடக்கா ஆனிரமும் ஆசசரியமும் ஸ்ரீஸ்தலசபநஸவாமியின தருவடிவளால் பகதியுருண்டாக அந்தத் திஸ்ஸைனாதிலி ருத்தபததுபயாசனை மும் உழிநடத்துபோய் மல்லாபுரத்திரசென்று அந்த மஹா நகரத்தின செலவகங்களையும் மற்றும் அழகு களையும் பார்த்துக் கொண்டு பண்டரீகபுஷ்கரிணியை அடைந்து அதன் வடகரையில் அசுரகதாமாசிரமத்தில் அருந்தும் செய்கிற முனிவர்களைத் தண்டம் பிப்பித்து விடைபெற்று

புல்கனிணியில் நீராடி பரிசுத்தராய் திருமணம் காப்புகளைத்தரித்து திருமணரீத் தாவடங்களை அணிந்து மனதில் ஸ்ரீஸ்தலசயனஸ்வாமி குணங்களை அநுபவித்து வாயினால் திருமந்திரத்தை ஜபித்து தலையில் வைக்களைக்கூப்பினவராய் திவ்வியாலயத்தை அடைந்து கோபுரத்வாரத்தில் தண்டம் சமர்ப்பித்து துவாரபாலகர்களைச் சேவித்து உள்ளே புகுந்து பவிபீடத்தையும் சுவர்ன மயமான துவஜ ஸ்தம்பத்தையும் சேவித்து, திவ்விய விமானத்தைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து பிரதட்சணம் செய்து விமானத்தின் துவாரத்தை யண்டிந்து அங்கு சேவித்து, பக்தியே ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலாகி மஹானந்தத்திலமிழந்து உள்ளே புகுந்து புண்டரீக வாத்தனான ஸ்ரீஸ்தலசயனஸ்வாமியைக் கண்குளிர சேவித்து அந்த வடிவழிகளிட்டுட்டு வேத வாக்கியங்களால் ஸ்துதிசெய்தார். பக்த பராதிருகிய ஸ்தலசயனப் பெருமாள் அகஸ்தியரைக் குளிரகடாகுபித்து அவர் பிரார்த்தித்தபடியே தம் கோத்திரத்தில் அவரை நித்தியமும் வசித்துகொண்டு வைகாநஸவீதியை அறுசரித்து தம்மை நித்தியமும் ஆராதிக்கும்படியாவும் நியமித்து பின்னும் அருளிச் செய்கிறார். அகஸ்தியரே! கேளும், ஆதியில் நம்மை இந்தப் புண்டரீக ரிஷ்யானவர் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆராதித்தார். பின்பு சதாநந்தமஹாராஜனுடைய புத்திரனாகிய தரும கோப் தாவென்னும் அரசன் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆராதித்தான். அந்தப் புண்டரீக முனியும், அந்த அரசனும் நமது பதத்தை அடைந்தார்கள். பின்பு நமக்கு தோழனாகியும் வாஹநமாகியுமிருக்கிற கருடன் என்னுடைய அநுக்கிரஹத்தைக்கொறி நெடுங்காலம் ஆராதித்து பலனைபெற்றார். அதாவது முன் ஒரு காலத்தில் கருடனை நம்ஸந்நதிக்கு வரும்படி நியமித்தோம் அவர் அதிகவேகமாக ஓடிவருவையில் அவருடைய இறகுகளால் அறுக்கப்பட்டு வழியில் நமது பக்தனான ஒருவன் கண்கலங்கி நிற்பதை நாம் பார்த்து கருடனுக்கு இறகு விழுந்து போகும் படியாக ஸங்கல்பித்தோம். பின்பு இந்த கோத்திரத்தில் கொடுத்த நம்மை ஆராதித்து அவருக்கு இறகுகள் உண்டா

யின — இந்த கருடனுக்குப் பின்பு கர்க்கடர் என்கிற ஒரு முனிவர் சமருளைப் புசிக்கிறவராய் நமக்கு பாரவரிகமாக ஆராதனையெய்தார். இனிமேல் நம்மையே கெதியாகப்பற்றினானேகம் தேவர்களும், யோநிஜர்களும் அயோநிஜாளுமான நமது பக்தர்களும்நம்மை ஆராதிப்பார்கள். நாம் புண்டரீகரிஷ்யின் பிரார்த்தனைக்கு பராதீநனாகி இந்தக் கேத்திரத்தில் சர்வசுலபனாக வசிக்கிறோமென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து நுக்கிப் பூ மாகையால் நித்திய வாசம் பண்ணுகிறோம். நீரும், புண்டரீகபுஷ்கரிணிக்கு வடகனையில் அசுவதநாசிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டு நம்மையும் நம்மைப்போல் நமதுபக்தர்களையும் ஆரதிக்கக்கடவீர் என்று நியமித்தார். அப்படியே அஸ்தியர் ஆரதித்துக்கொண்டிருந்தார் அந்த மல்லாபுர கேத்திரத்தில் ஸாரமானதுபாகவதாராஜனமாகையால் அதைப்பெறுகிறவர்கள் ஸ்தலசாயிகடாகேத்திற்கு முக்கியபாதகாமாகிறார்கள், இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்பியருணததை அநந்தவர்களுக்கு ஒருவித பல சித்தியிலும் குறைவில்லை. அவர்கள் ஸகலசுபங்களையும் பெற்று வாழுவார்களென்று நாதருக்கு பிரமதேவன் உபதேசித்தார். உடனே நாதர் மல்லாபுர கேத்திரத்தில் வந்து புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் நீராடி ஸௌலப்பிய நிதியான ஸ்தலசயனப் பெருமானைச் சேவித்து அவருடைய ஸௌலப்பியத்திலே பட்டிமணன்செவிந்து மஹாகந்தத்தைப்பெற்றார்.

இந்தப் புண்ணியமான மல்லாபுர கேத்திரமாக ஹாத்மியமானது கேட்டமாத் திரத்தில் ஸகலபாபங்களையும் போக்கும், இதை எழுதுகிறவர்களும் படிக்கிறவர்களும் உபநியாஸம் செய்கிறவர்களும் ஆதரிக்கிறவர்களும் இந்தப் புஸ்தகத்தை கிருகத்தில் ஸம்ரக்ஷிக்கிறவர்களும் பூரிஸ்தலசயனஸ்வாமியின் சூரணியினால்

இங் லாகத்தில் கலசெவ்வங்கடான் வாழ்த்து பரலோக
தில் பிரமாந்தததைப் பெருவாரிகள்.

ஸ்ரீப் "ஹ்மாண்டபுராணம்"

சேஷத்திரகாண்டத்தில் அ ஸ்தியஸ்து கஸம்வாதமான

மல்லாபுரேஷுந்நிர மாலுநாந்மிய சுருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீஸ்தலசுபநபரப்பரம்பனேநம :

ஸ்ரீபுவராஹஸ்வாமிகேநம .

புத்தந்தாழ்வார் திருவடிகளே கரணம்.

ஸ்ரீமதம்

ஸ்ரீஸ்தலசயனபாப்ரஹ்மணோதம :

திருக்கடன்மல்லைக்

கையிங்கரிய பாகடனம்.

எனது 61 நிலமங்கை யொழில் கொண்டான்
வாண்ட 62 முறைபன் மகிழ்ச்சித் தனி வலங்கொள்ளக்
கனகன் கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைகின்ற
ஞானம் கொள்புருவை 63 னைவாரென் னாயகரே.

விண்டாரை வென்றாவி விலங்கண்ண மெல்லியவார்
கொண்டாடு மல்லலை மடலைத் தொச்சமத்துக்
கண்டாரைக் கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரைக்
கொண்ட 64 தொச்சடையா ரவொங்கன் குலதெய்வமே.

வஞ்ஞானம்.

ஸ்ரீமதம் 65 தீயாதி ஸ்ரீமங்காராயணன் 66 மபதத்தில் சித்
திய முகந்தன் 67 விண்டைட்டவர் மூதுவர் 68 என்கிறபடியே
தன்னிடம் மூப்பரும் ஒரு குறைபு ரில்லாத வருமென்றும் லீலா
விபூகியி னுள்ளாரோ எம்ஸ ரஸ் தியில் மூச்சி கோப்படுகிறார்
களை அலர்களுக்கு முகங்க ட்டி அவர்கள் விரோதிகளைப்போ
க்கி அவ சன் தபேகவிதங்களைத் தந்தால்தான தனது “ஸௌ
ஜாஸதது” முகவிய கல்யாண குணங்கள் நிற்ப்பெறுமென்றும்
துருளும்பதரி திருக்கடன்மல்லையை நாடிவந்து குடி புருந்
தது 69 மபகவத் பக்தியில் சிறந்த பாகவதர்களேவரும் அறி
ந்த விஷயமே! இம்மல்லபுர ஸ்ரீபுராணத்தை இரண்டாவது
முறை வெளிப்படுத்தி பகவத் பக்தியிலீடுபட்டு ஸ்ரீஸ்தல
சயனப் பெருமானுக்கும் நிலமங்கைத் தாயாருக்கும் கரும்பூர்

இராஜகோபாலசாரியர் அக்ஷேயா பாசுனாம் முதல்கொண்டு யாசித்தது கிலமாயிருந்த மண்ணைக் கையை சுமார் 300 ரூபாயில் புதுக்கி சுமாப்பித், விட்டா, ஷே சுவாரிகள்,—

நிலங்கைத் தாயாருக்கு சுக்கிரவாரம் தோறும் உற்சவம் நடந்து வருகிறபடியால் ஷே உதஸவ காலத்தில் தாயாருக்கு னாதனமாக மகா மண்டபமொன்று இயற்ற எண்ணவகொண்டு தற்காலம் சுருங்கல்வேலையில் சுமார் 500-ரூபா வரையில் கில வழித்து ஷே கைங்கரியம் பூர்த்தி செய்விக் சுமார் ரூ 1,000 செல்லுமென்றும் யாசித்த தன் ஜீவநிசையிலே ஷே மண்டப கைங்கரியம் பூர்த்தி செய்வித்து பாகவத கோஷ்டிகளுடன் நேத்திரோத்ஸவமாக சேவிக்க கிலேசித்திருக்கிற டியால் அகில பாகவதார்களும் ஸ்ரீமான்களும் கிருபாபோகம் வைத்து தானிய மூலமாயும் ரொக்கமாயும் எவ்விதத்திலாவதும் தாங்களும் தங்கள் பந்துமித்திரர்களுக்கு புருஷகாரஞ்செய்து ஷே கைங்கரியத்தை தலைக்கட்டி வைப்பீர்களென்று கருதி ஷே ஸ்தல புராணத்தை கரும்பூர் இராஜகோபாலசாரியர் சுவாரி களுக்கு கைங்கரியார்த்தமாக அசாட்டனம் இதில் எவ்வித அபசாரமிருந்த போதிலும் கூறித்து ஷே கைங்கரியத்தை தலைக்கட்டிவைக்கத் திருவுள்ளமுள்ள ஸ்ரீமான்கள் யாவரும் தாங்கள் தங்கள் சக்தியானுசாரம் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்ரீஸ்தலசய னப்பெருமான் கிருபைக்கு பாத்திரராகி இஹபர ஸௌக்கியங் களை யனுபவித்து பல்லாண்டு வாழ்வார்களாக.

திருக்கடன்மல்லை, }
1905 ஸ் }
பிப்ரவரி 15வ. }

இப்படிக்கு,
தாசா னுதாசர்கன்.

ஜய்தீஸ்தீ.

PAYNE AND CO., MADRAS.

